dosar nr. 2-25128354-05-3r-06052026

Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani
Judecător Gheorghe Mîțu

Curtea de Apel Sud

D E C I Z I E
În numele Legii

22 septembrie 2026 **municipiul Cahul**

Completul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Sud
în componența:
Președintele completului de judecată, judecător Evgheni BANCOV
Judecătorii Andrei SCRIPCENCO și Inga GORLENCO

soluționând, fără ședință de judecată recursul declarat de reclamantul Grosu Pavel împotriva Încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 26 noiembrie 2025, prin care a fost declarată inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ înaintată de reclamantul Grosu Pavel către Curtea de Apel Centru privind anularea răspunsurilor și obligarea emiterii actului,-

C O N S T A T Ă :

Circumstanțele cauzei.

La data de 08 septembrie 2025, Pavel Grosu a depus acțiunea în contencios administrativ către Curtea de Apel Centru și a solicitat:

1) obligarea Curții de Apel Centru să anuleze în parte actele administrative eliberate în data de 26.06.25, 01.07.25, 25.07.25 şi 13.08.25, cu constatarea faptului participării judecătoarei Liuba Pruteanu în şedința de judecată din data de 23.06.2022 şi a judecătorului Iurie Cotruță în sedința din 30.06.2022, la examinarea cauzei civile nr. ***** în ordine de apel;

2) includerea obligatorie în procesul-verbal din 23.06.2022 al şedinței de judecată a întrebărilor adresate de către judecătoare Liuba Pruteanu avocatului Pavel Cotruța;

3) întocmirea unui proces-verbal de corectare a erorilor la întocmirea proceselor-verbale al şedințelor de judecată din 23.06.2022 şi 30.06.2022. (f.d.4-28).

Prin Încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 11 septembrie 2025, reclamantului i-a fost acordat termen în vederea înlăturării neajunsurilor depistate la depunerea cererii de chemare în judecată. (f. d. 29).

Prin cererea din 02 octombrie 2025, reclamantul Pavel Grosu a solicitat:

1) obligarea Curții de Apel Centru să anuleze în parte actele administrative eliberate în data de 26.06. 2025; 01.07.2025; 25.07.2025 și 13.08.25, cu constatarea participării judecătoarei Liuba Pruteanu în ședința de judecată din data de 23.06.2022 și a judecătorului Iurie Cotruță în ședința din 30.06.2022 la examinarea cauzei civile nr. ***** în ordine de apel;

2) obligarea Curții de Apel Centru în vederea întocmirii unui proces-verbal de corectare a erorilor la întocmirea proceselor -verbale al ședințelor de judecată din 23.06.2022 și 30.06.2022;

3) obligarea Curții de Apel Centru de a include în procesul-verbal din 23.06.2022 al ședinței de judecată a întrebărilor adresate de către judecătoarea Liuba Pruteanu avocatului Pavel Cotrută.

În acțiunea formulată, reclamantul Pavel Grosu a invocat că, deținînd calitate de pârât, în dosarul civil nr. ***** privind partajul apartamentului nr. 66, a studiat materialele dosarului mai detaliat în 2025 și a constatat erori în componența completului de judecată al Curții de Apel Chișinău din ședințele din 23.06.2022 și 30.06.2022. Conform dispozițiilor oficiale și înregistrărilor audio, completul corect în data de 23.06.2022 era format din: președintele ședinței judecătorul Ala Malîi, judecătoarea Liuba Pruteanu și judecătorul raportor Vitalie Cotorobai, iar în 30.06.2022, din președintele ședinței Ala Malîi, judecătorul Iurie Cotruță și judecătorul raportor Vitalie Cotorobai.

Reclamantul a precizat că, în urma constatării acestor erori, a solicitat corectarea proceselor-verbale prin cereri adresate Curții de Apel Centru în perioada iunie-iulie 2025. Deși a depus dovezi, inclusiv stenograme și înregistrări audio ale ședinței din 23.06.2022, Curtea de Apel Centru a respins cererile, indicând greșit componența completului de judecată și refuzând corectarea erorilor.

Referința autorității publice Curții de Apel Centru.

La data de 05 noiembrie 2025, autoritatea pârâtă, Curtea de Apel Centru, a depus referința pe marginea cererii de chemare în judecată, solicitînd declararea inadmisibilității pretenției privind obligarea de a întocmi un proces verbal de corectare a erorilor la întocmirea proceselor verbale la ședinței de judecată din 23 iunie 2022 și 30 iunie 2022 la examinarea cauzei civile nr. 2a-123 8/22 precum și obligarea includerii în procesele verbale al ședințelor de judecată întrebările adresate unuia din participanți de către judecătorul L. Pruteanu și respingerea ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de Grosu Pavel către Curtea de Apel Centru privind anularea răspunsurilor din data de 26 iunie 2025, 01 iulie 2025, 25 iulie 2025, 13 august 2025. (f.d. 44-47).

Poziția instanței de fond.

Prin Încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 26 noiembrie 2025 a fost declarată inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ înaintată de Grosu Pavel către Curtea de Apel Centru privind anularea răspunsurilor și obligarea emiterii actului, în partea pretențiilor privind obligarea de a întocmi un proces verbal de corectare a erorilor la întocmirea proceselor verbale la ședinței de judecată din 23 iunie 2022 și 30 iunie 2022 la examinarea cauzei civile nr. 2a-123 8/22 precum și obligarea includerii în procesele verbale al ședințelor de judecată întrebările adresate unuia din participanți de către judecătorul Liuba Pruteanu.

S-a explicat reclamantului Grosu Pavel, că declararea acțiunii ca inadmisibilă în baza temeiurilor specificate la art.207 alin.(2) lit. a) - e) din Codul administrativ exclude posibilitatea adresării repetate în judecată a aceluiași reclamant cu aceeași acțiune.

Solicitarea și argumentele recurentului.

Nefiind de acord cu Încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 26 noiembrie 2025, la data de 17 decembrie 2025, Grosu Pavel, a depus recurs, prin care a solicitat casarea Încheierii instanței de fond cu obligarea Curții de Apel Centru la rectificarea erorilor materiale din procesele-verbale ale ședințelor de judecată și din sistemul PIGD, conform realității constatate prin înregistrările audio, cu restituirea cauzei spre examinare către judecătorii Curții de Apel Nord sau Sud.

În argumentarea poziției sale a indicat că, actul judecătoresc atacat este unul vădit ilegal, fiind interpretate eronat normele de drept material și procedural, precum și a unei aprecieri subiective a circumstanțelor de fapt prezentate în acțiune.

Susține că, instanța de fond a reținut în mod greșit faptul că litigiul inițiat nu ar cădea sub incidența controlului de contencios administrativ, motivând că actele și omisiunile invocate ar

face parte din „activitatea judiciară” propriu-zisă. Această concluzie este fundamental greșită, deoarece acțiunea nu vizează fondul unei hotărâri judecătorești sau procesul de deliberare al magistraților, ci vizează activitatea administrativă defectuoasă a secretariatului și conducerii instanței, manifestată prin refuzul de a asigura integritatea și corectitudinea datelor din Programul Integrat de Gestionare a Dosarelor (PIGD) și din procesele-verbale ale ședințelor.

Din punct de vedere al dreptului material, instanța de fond a ignorat distincția clară dintre actul de justiție și operațiunile administrative care susțin acest act. Atunci când grefierul sau specialistul din cadrul instanței introduce date eronate în sistemul electronic sau înscrie în procesul-verbal o componență a completului de judecată (judecătorii Ala Malîi, Vitalie Cotorobai și Virgiliu Buhnaci) care nu corespunde cu realitatea fizică a ședinței, acesta nu săvârșește un act de judecată, ci exercită o atribuție administrativă. Refuzul conducerii Curții de Apel de a remedia aceste erori materiale evidente, semnalate prin numeroasele cereri din 26.06.2025, 01.07.2025 și ulterior, reprezintă o omisiune administrativă în sensul Codului Administrativ, care vătămează în mod direct dreptul la un proces echitabil și la o bună administrare.

Argumentul instanței de fond, potrivit căruia neregularitățile administrative pot fi atacate doar prin căile de atac ordinare împotriva hotărârii de fond, este unul care golește de conținut dreptul la apărare. În situația în care dosarul nr. ***** este viciat de înscrisuri oficiale care conține neadevăruri (privind componența completului sau întrebările adresate), exercitarea unei căi de atac devine o formalitate inutilă dacă baza factuală a dosarului (procesul-verbal) este denaturată. Astfel, intervenția instanței de contencios administrativ este nu doar legală, ci și imperativă pentru a restabili legalitatea administrativă în cadrul instituției Curții de Apel.

Mai mult, instanța de fond a aplicat eronat prevederile articolului 207 alin. (2) lit. e) Codul Administrativ, susținând că nu a demonstrat vătămarea unui drept. Este de neînțeles cum se poate afirma că un cetățean nu este vătămat atunci când documentele oficiale care îi decid soarta juridică sunt întocmite eronat, iar instituția responsabilă refuză orice rectificare. Dreptul vătămat este dreptul la accesul la o justiție transparentă și dreptul de a obține informații corecte din bazele de date publice (PIGD). Inexactitatea datelor administrative subminează însuși conceptul de securitate a raporturilor juridice.

În contextul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, pe care instanța de fond a citat-o, dar a interpretat-o restrictiv, se reamintește cauza Straistă v. Republica Moldova (nr. 14191/14). În acest sens, autoritățile au obligația pozitivă de a lua măsuri concrete pentru a corecta erorile care pot afecta drepturile fundamentale. Prin respingerea acțiunii ca inadmisibilă, Judecătoria Chișinău a refuzat să ofere un remediu efectiv, lăsând subsemnatul într-o stare de incertitudine și vulnerabilitate în fața unui aparat birocratic care refuză să își asume responsabilitatea pentru propriile erori scriptice.

Menționează că, solicitarea sa către Curtea de Apel nu a fost una de „imixtiune în actul de justiție”, așa cum sugerează instanța de fond, ci o solicitare de corectare a unor falsuri administrative. Distincția între eroarea judiciară (care se atacă în recurs/apel pe fond) și eroarea materială din sistemele de evidență este una esențială. Dacă sistemul electronic indică un judecător, dar în sală a fost altul, aceasta este o problemă de gestionare administrativă a resurselor umane și informatice, care intră sub incidența controlului de legalitate exercitat de instanța de contencios administrativ. Instanța de fond a eșuat să observe că, prin conduita sa, Curtea de Apel Centru a încălcat principiul transparenței și principiul responsabilității autorității publice. Orice act emis de o autoritate publică, inclusiv de serviciile administrative ale instanțelor, trebuie să fie conform cu realitatea. În caz contrar, procesul-verbal încetează să mai

fie un instrument de probă și devine un obstacol în calea aflării adevărului. Declararea inadmisibilității în acest caz echivalează cu denegare de dreptate, interzicând reclamantului dreptul de a demonstra, printr-o procedură contradictorie, caracterul viciat al documentației administrative.

De asemenea, consideră că instanța de fond a interpretat greșit rolul președintelui instanței. Deși acesta nu poate dicta soluția într-un dosar, el are atribuția legală de a organiza activitatea grefierilor și a secretariatului. Refuzul de a dispune o verificare internă asupra modului în care au fost întocmite procesele-verbale contestate este o decizie administrativă atacabilă. Nu se poate invoca „independența judecătorului" pentru a acoperi neglijența sau erorile administrative ale personalului auxiliar.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în repetate rânduri că principiul securității raporturilor juridice (cauza Beian v. România, citată frecvent în NRDO) implică obligativitatea ca actele autorităților să fie previzibile și corecte. În contextul administrării justiției, acest principiu cere ca documentele care atestă desfășurarea procedurilor (procesele-verbale și înscrierile în sistemele informatice de tip PIGD) să reflecte realitatea indubitabilă a ședinței. Refuzul unei autorități publice (Curtea de Apel) de a remedia o eroare materială demonstrată prin mijloace tehnice (înregistrări audio) nu este doar o omisiune administrativă, ci o încălcare a obligației statului de a asigura un cadru juridic coerent. Instanța de fond, prin declararea inadmisibilității, a ignorat faptul că menținerea unor date false în circuitul juridic contravine dreptului la un proces echitabil, transformând actul administrativ într-un instrument de dezinformare.

Conform Hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Beian v. România (nr. 1), cererea nr. 30658/05, instanța europeană a statuat cu titlu de principiu că statul are obligația de a asigura o legislație și o practică administrativă implementată cu „claritate și coerență rezonabilă", pentru a evita incertitudinea juridică, observăm o similitudine frapantă între refuzul autorităților române de a vedea realitatea dincolo de liste și refuzul Curții de Apel Centru de a rectifica procesele-verbale din dosarul nr. 3-2260/2025.

În cauza Beian, statul a eșuat deoarece a acordat o pondere decisivă unor înscrisuri administrative (listele unităților), ignorând probele de fapt. În cazul subsemnatului, instanța de fond a procedat identic: a acordat o valoare absolută sistemului electronic PIGD și proceselor-verbale viciate, refuzând să verifice proba supremă — înregistrarea audio a ședinței.

Dacă în cauza Beian CEDO a stabilit că incertitudinea generată de refuzul corectării unor erori administrative încalcă Articolul 6 §1 din Convenție, atunci cu atât mai mult în cazul de față, menținerea unei componențe false a completului de judecată în actele oficiale reprezintă o încălcare a principiului securității raporturilor juridice.

Instanța de fond nu poate invoca faptul că aceste erori sunt „chestiuni interne", deoarece, așa cum a subliniat Curtea Europeană, atunci când actele oficiale nu corespund realității, dreptul Ia un proces echitabil devine iluzoriu. Prin urmare, refuzul de a rectifica eroarea administrativă (numele judecătorilor Ala Malîi, Vitalie Cotorobai și Virgiliu Buhnaci, care apar eronat în sistem) transformă sistemul PIGD dintr-un instrument de transparență într-o sursă de incertitudine juridică, situație sancționată direct de jurisprudența europeană menționată.

Un alt motiv invocat de Grosu Pavel privind ilegalitatea încheierii atacate rezidă în omisiunea instanței de a răspunde Ia un argument decisiv, fapt ce contravine hotărârii Capacchione v. Republica Moldova (nr. 22616/10) din 30 noiembrie 2021. În această cauză recentă, CEDO a stabilit că Articolul 6 §1 obligă instanțele să ofere un răspuns specific și explicit la acele argumente care sunt fundamentale pentru rezultatul procedurii.

Susține recurentul că în fața instanței de fond, a invocat ca argument central necesitatea verificării înregistrării audio ca probă supremă a falsului administrativ. Instanța de fond a ales să ignore complet acest argument, „tăcând” în privința probelor tehnice solicitate. Conform standardului din Capacchione, această tăcere face imposibil de determinat dacă judecătorul a neglijat proba sau a respins-o arbitrar, ceea ce conduce automat la neechitatea procedurii. Tăcerea instanței în fața unei dovezi de fals administrativ este incompatibilă cu preeminența dreptului. În acea speță, reclamantul a invocat în fața instanțelor naționale un argument juridic esențial referitor la suspendarea termenului de prescripție pe durata căsătoriei (Art. 275 Cod Civil). Deși acest argument era unul decisiv - deoarece admiterea lui ar fi dus la respingerea excepției de tardivitate - Curtea Supremă de Justiție a Republicii Moldova a omis complet să se pronunțe asupra lui, respingând acțiunea ca fiind depusă tardiv.

Curtea Europeană a constatat încălcarea Articolului 6 §1 din Convenție, statuând că: „fără a necesita un răspuns detaliat la fiecare argument, obligația de motivare presupune că o parte la procedura judiciară se așteaptă la un răspuns specific și explicit la acele argumente care sunt decisive pentru rezultatul procedurii”. CEDO a subliniat că, în lipsa unui răspuns, este imposibil de determinat dacă instanța a neglijat argumentul sau l-a respins arbitrar.

Întocmai ca în cauza citată, în dosarul nr. 3-2260/2025, subsemnatul a invocat un argument tehnic și juridic decisiv: existența înregistrărilor audio care infirmă conținutul proceselor-verbale și datele din sistemul PIGD. Acest argument este „decisiv” în sensul jurisprudenței Capacchione, deoarece, dacă instanța ar fi verificat înregistrarea audio, ar fi constatat că membrii completului de judecată menționați în acte (Ala Malîi, Vitalie Cotorobai și Virgiliu Buhnaci) nu corespund cu judecătorii care au condus efectiv ședința. Constatarea acestei discrepanțe ar fi obligat instanța de fond să admită acțiunea și să dispună rectificarea administrativă, deoarece un act oficial nu poate conține date false. Or, prin Încheierea atacată din 26.11.2025, Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani a păstrat o tăcere absolută asupra acestui argument. Instanța nu a explicat de ce proba audio nu poate fi administrată și nici de ce un refuz de rectificare a unui fals material ar fi „inadmisibil”. Această omisiune de a oferi un răspuns specific la proba audio transformă hotărârea într-una nemotivată și arbitrară, fiind o copie fidelă a erorii judiciare sancționate de CEDO în cauza Capacchione. Prin urmare, menținerea Încheierii atacate ar însemna validarea unei proceduri neechitabile, în care argumentele tehnice indubitabile ale justițiabilului sunt pur și simplu ignorate de către magistrați, situație care atrage inevitabil condamnarea statului la nivel internațional.

Conform Deciziei Curții de Apel Chișinău din 30 martie 2023, pronunțată în dosarul nr. 2a-4179/22 (S.C. „Monsterax-GSG” S.R.L. către Agenția Servicii Publice), instanța de apel a examinat un caz în care informațiile dintr-un registru manual nu fuseseră introduse corect în registrul electronic, generând o neconcordanță gravă între realitatea juridică și evidența digitală.

În fapt, în această cauză, un drept de proprietate asupra unui teren a fost înregistrat corect în Registrul bunurilor imobile ținut manual (pe suport de hârtie) încă din anul 2001. Cu toate acestea, din cauza unei erori sau omisiuni a operatorilor, această informație nu a fost introdusă în registrul electronic. Profitând de această eroare de sistem, fostul proprietar a înstrăinat terenul a doua oară către o altă companie. Instanța de apel a confirmat decizia de rectificare a registrului electronic, stabilind că erorile comise la introducerea datelor în sistemele informatice trebuie corectate prin radierea înscrierilor neconforme și restabilirea adevărului, deoarece evidența electronică trebuie să reflecte situația reală.

În comparație cu cazul subsemnatului (Grosu Pavel), situația este identică sub aspectul erorii de operare în sistemul electronic. În speța citată, eroarea a constat în neintroducerea datelor

din registrul manual în cel electronic. În cazul meu, eroarea constă în introducerea în sistemul electronic PIGD a unei componențe a completului de judecată (judecătorii Ala Malîi, Vitalie Cotorobai și Virgiliu Buhnaci) care nu corespunde cu realitatea ședinței de judecată.

Întocmai cum în cauza Monsterax-GSG, instanța a dispus rectificarea pentru a pune de acord sistemul electronic cu realitatea de fapt, și în cazul de față, Curtea de Apel are obligația de a corecta înscrierile din PIGD și procesul-verbal prin raportare la sursa primară de adevăr: înregistrarea audio a ședinței. Refuzul de a rectifica o eroare informatică evidentă, care contrazice realitatea obiectivă, reprezintă o menținere a. unui fals administrativ, situație pe care instanța de apel a sancționat-o clar prin decizia menționată mai sus. Prin declararea inadmisibilității, în loc să analizeze dacă refuzul de corectare a datelor administrative constituie sau nu o vătămare a drepturilor subsemnatului. Acest formalism excesiv contravine spiritului Codului Administrativ, care are ca scop tocmai protecția cetățeanului în fața arbitrariului autorităților, inclusiv a celor de vârf din sistemul judecătoresc.

Procedura de citare a fost legal executată.

Participanții au fost notificați despre data examinării recursului și le-a fost oferit termen pentru depunerea referinței și pentru a opta cu privire la necesitatea administrării de noi probe.

În termenul stabilit nimeni din participanți nu a invocat necesitatea administrării probelor noi, astfel că instanța de recurs va verifica legalitatea și temeinicia încheierii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei.

Poziția intimatului pe marginea recursului.

Respectând principiul contradictorialității, în conformitate cu prevederile art. 38 Codul administrativ, înaintea emiterii unei soluții, participanților la proces li s-a oferit posibilitatea de a-și expune punctul de vedere asupra recursului depus în prezenta cauză.

La data de 23 iunie 2026 intimatul Curtea de Apel Centru a depus referință la cererea de recurs a lui Grosu Pavel, solicitând respingerea recursului declarat cu menținerea Încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 26 noiembrie 2025. A menționat că Grosu Pavel a înaintat acțiunea împotriva Curții de Apel Centru exprimându-și dezacordul cu activitatea judiciară a acesteia și anume cu procesele verbale ale ședințelor de judecată din 23 iunie 2022 și din 30 iunie 2022 la examinarea cauzei civile nr. 2a1238/22, la care dânsul este participant al procedurii judiciare respective.

Indică intimatul că, potrivit art. 207 alin.(1), (2) Cod administrativ, instanţa verifică din oficiu dacă sînt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs. (2) Acţiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: a) există o hotărîre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunţat la acţiune sau şi-a retras acţiunea într-un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept sau că între parţi s-a încheiat o tranzacţie de împăcare; c) la aceeaşi sau la altă instanţă de judecată se examinează o acţiune între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept; d) acţiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art.209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17; f) nu sînt întrunite condiţiile prevăzute la art.208; g) acţiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerinţelor prevăzute la art.211 alin.(1) şi (2) şi art.212 alin.(1) şi reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată.

Dispozițiile legale citate enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ: l. prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului; 2. competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ; 3. respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ; 4. respectarea procedurii prealabile; 5. respectarea termenului de înaintare a acțiunii; 6. prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Acțiunea în contencios administrativ este inadmisibilă atunci cînd reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea unui drept în sensul art. 17, iar pîrîtul nu a realizat activitatea administrativă.

În conformitate cu prevederile art. 275 Cod de procedură civilă, procesul-verbal se întocmește de grefier prin utilizarea echipamentelor de înregistrare audio digitală și/sau prin sistemul informațional specializat și se păstrează în modul stabilit de Consiliul Superior al Magistraturii. Procesul-verbal se semnează de președintele ședinței și de grefier.

Contrar afirmațiilor invocate în cererea de recurs, dreptul invocat de către recurent care pretinde că ar fi fost încălcat de către Curtea de Apel Centru, nu rezultă din activitatea administrativă a ultimei, dar vizează în esență activitatea judiciară, neputând a fi considerate acte administrative susceptibile de a fi verificate în cadrul contenciosului administrativ. Or, activitatea judiciară a instanței judecătorești, în prezenta speță a Curții de Apel Centru, nu se supune controlului judecătoresc prin intermediul instanței de contencios administrativ, recurentul urmând a contesta actele judecătorești sau acțiunile judecătorilor prin intermediul căilor ordinare sau extraordinare de atac prevăzute de lege deoarece procesul-verbal al ședinței de judecată constituie un act procesual, întocmit de instanță în cadrul unui litigiu, nefiind un act administrativ în sensul art. 10 din Codul administrativ. Actul de procedură reprezintă orice operațiune juridică, de voință sau înscris realizat de instanță, participanții la proces, destinat producerii unor efecte juridice determinate în cadrul procesului.

Astfel că, dreptul pretins a fi fost încălcat de recurent nu derivă din activitatea administrativă a Curții de Apel Centru iar, sub aspectul pretinsului drept încălcat în procedura judiciară. recurentul are la dispoziție instrumentele procesuale prevăzute de lege. Or, verificarea legalității proceselor-verbale ale ședințelor de judecată și, cu atât mai mult, eventuala admitere a cererii de obligare la corectarea acestora, ar presupune obligarea conducătorului autorității responsabile de activitatea administrativă a instanței să intervină în procedura judiciară și să impună completului de judecată emiterea unui act procesual solicitat de recurent. O asemenea intervenție ar reprezenta potrivit legii, o imixtiune gravă în înfăptuirea justiției, atât din partea instanței de contencios administrativ, cât și din partea președintelui Curții de Apel.

În consecință, instanța de fond întemeiat a constatat că, sub acest aspect, Curtea de Apel Centru nu a desfășurat o activitate administrativă în raport cu recurentul, în sensul art. 5-7 Codul administrativ motiv din care, soluția declarării acțiunii ca fiind inadmisibilă este una legală și întemeiată.

Răspunsul recurentului la referința intimatul Curtea de Apel Centru.

La data de 29 iulie 2026 recurentul Grosu Pavel a depus în instanța de apel răspuns la referința depusă de intimat Curtea de Apel Centru în care a reiterat motivele de fapt și de drept din recurs suplimentar menționând că, respinge integral poziția intimatului expusă în referință ca fiind nefondată, bazată pe o interpretare eronată a prevederilor Codului administrativ și ale

legislației de procedură civilă. În primul rând, art. 17 din Codul administrativ indică la prezența unui act administrativ atunci când autoritatea publică sau instanța de judecată, acționând în regim de putere publică prin reprezentanții săi, emite acte sau refuză soluționarea cererilor conexe care aduc atingere drepturilor subiective ale persoanei.

Intimatul invocă în mod eronat că procesul-verbal al ședinței de judecată și refuzul de corectare a acestuia nu pot face obiectul controlului judecătoresc în contencios administrativ, susținând că orice eroare sau omisiune trebuie contestată exclusiv odată cu decizia pronunțată în cauză, prin căile de atac ordinare sau extraordinare.

Consideră eronată această poziție așa cum în căile de atac ordinare, cum ar fi apelul sau recursul judiciar, instanța superioară verifică exclusiv legalitatea și temeinicia hotărârii judecătorești adoptate pe fondul litigiului civil, fără a avea posibilitatea faptică sau procedurală de a remedia viciile de consemnare tehnică, omisiunile din procesele-verbale de ședință sau refuzul nejustificat de includere a întrebărilor adresate de participanți. Prin urmare, refuzul de a opera corectările solicitate constituie un act administrativ individual defavorabil susceptibil de a fi contestat în ordinea contenciosului administrativ, iar privarea recurentului de acest drept contravine normelor legale în vigoare și principiului accesului liber la justiție.

Respinge în mod categoric aserțiunile intimatului potrivit cărora acțiunea de contencios administrativ formulată ar avea ca obiect indirect sau mascat contestarea ori rectificarea procesului-verbal al ședinței de judecată. O asemenea interpretare este profund eronată și denaturează substanța juridică a pretențiilor noastre.

Precizează că, în mod expres și neechivoc că nu solicită instanței de contencios administrativ să modifice, să anuleze sau să rectifice vreun act procedural de judecată ori să intervină în mecanismul procesual civil al dosarului de fond, obiectul acțiunii depuse este unul strict delimitat de sfera contenciosului administrativ și vizează exclusiv dreptul la informare și transparență instituțională, solicită ca însăși Curtea de Apel Centru, în calitate de autoritate publică emitentă a răspunsurilor oficiale la petiții, să-și corecteze actele administrative individuale defavorabile (răspunsurile eronate oferite anterior) și să furnizeze informații corecte, complete și veridice referitoare la componența nominală a completului de judecată care a participat efectiv la ședințele din 23 și 30 iunie 2022.

Din start intimatul a înțeles să ofere informații cu privire la componența completelor prin răspunsurile sale, însă aceste informații au fost furnizate în mod eronat și falsificat, fiind contrazise flagrant de propriile sale acte administrative interne (respectiv nr. 5 din 28 ianuarie 2022 și Dispoziția însoțită de anexa sa, prin urmare, refuzul autorității de a rectifica răspunsul oficial inițial și de a relata adevărul administrativ documentat prin propriile dispoziții constituie un act administrativ abuziv, care lezează grav drepturile subiective și justifică pe deplin intervenția instanței de contencios administrativ în vederea obligării intimatului la restabilirea legalității prin emiterea unui răspuns veridic.

Pentru o delimitare și o înțelegere exactă a cadrului de contencios administrativ al acțiunii în cauză de contencios administrativ, se impune o clarificare categorică și nuanțată a obiectului pretențiilor înaintate, pentru a înlătura orice speculație sau interpretare eronată promovată de intimat. În mod cu totul nefondat, Curtea de Apel Centru încearcă să acrediteze ideea conform căreia demersul recurentului ar urmări, pe o cale ocolită, contestarea, rectificarea sau anularea unor acte procedurale de înfăptuire a justiției, cum ar fi procesele-verbale ale ședințelor de judecată.

Combate această aserțiune și subliniază că nu contestă în nici un niciun fel procesele verbale ale ședințelor de judecată, nu pune în discuție conținutul acestora, prin prisma normelor

de drept procesual civil, nu cere instanței de contencios administrativ să opereze corectări în lucrările dosarului de judecată de fond, nici nu atacă vreun act judecătoresc în sensul strict al legislației procedurale civile sau penale. Poziția recurentului procesuală sub acest aspect este una limpede, nu au nici o obiecție față de procesele-verbale în calitate de acte de procedură jurisdicțională și nu solicită reformarea sau modificarea lor pe calea contenciosului administrativ.

Obiectul exclusiv, delimitat și incontestabil al acțiunii îl reprezintă răspunsurile administrative furnizate de Curtea de Apel Centru în exercitarea atribuțiilor sale de autoritate publică, prin care i-au fost comunicate, în cadrul procedurii de acces la informație și examinare a petițiilor, date vădit neveridice si contrazise chiar de actele interne ale instituției (respectiv dispozițiile privind constituirea completelor de judecată). Ceea ce în contencios administrativ este refuzul nejustificat al autorității de a oferi o informație corectă, completă și conformă cu realitatea documentară administrativ, precum și caracterul defectuos, abuziv și eronat al răspunsurilor oficiale emise pe parcursul examinării cererilor reclamantului.

Prin urmare, litigiul de față nu reprezintă un conflict de natură judiciară privind modul de desfășurare a unui proces civil anterior, ci un litigiu pur de contencios administrativ având ca temei lezarea dreptului la informare și transparență instituțională.

Solicită ca autoritatea publică, în calitate de emitent al unor acte administrative individuale deficitare, să fie obligată să restabilească legalitatea prin emiterea unui răspuns veridic, care să reflecte fidel propriile sale dispoziții interne, fără ca această cerință să afecteze sau să modifice statutul procesual al actelor din dosarul de judecată.

Admisibilitatea recursului.

În conformitate cu art. 241 din Codul administrativ, *încheierile primei instanţe şi ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod şi de alte legi. Încheierile primei instanţe şi ale instanței de apel care nu se contestă separat cu recurs pot fi contestate odată cu fondul, dacă prezentul cod sau alte legi nu prevăd pentru încheierile judecătoreşti nicio cale de atac. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătoreşti se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.*

Potrivit art. 242 din Codul administrativ, *recursul împotriva încheierii judecătoreşti se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătoreşti, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătoreşti împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.*

Prevederile art. 236 din cap. III în cartea a treia din Codul administrativ reglementează temeiurile de inadmisibilitate a cererii de apel, corespunzător prin prisma prevederilor art. 241 alin. (3) din Codul administrativ și cererii de recurs.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) și (2) din Codul administrativ*, instanţa de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului. Dacă este inadmisibil, apelul se declară ca atare printr-o încheiere susceptibilă de recurs. Apelul (recursul) se declară inadmisibil, în special când: a) hotărârea în fond nu poate fi contestată cu apel; b) apelul este depus în mod repetat; c) apelul este depus de o persoană neîmputernicită; d) apelul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art. 232 alin. (1); e) motivarea apelului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (2); f) cererea de apel nu corespunde cerinţelor stabilite la art.233 alin.(1) şi (2) şi art.234 alin. (1) şi apelantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată.*

Completul judiciar stabilește că Judecătoria Chișinău, sediul Rășcani a emis Încheierea recurată la 26 noiembrie 2025, fiind recepționată de partea recurentă la 09 decembrie 2025. (f.d.67). Prin urmare, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ apreciază recursul declarat de Grosu Pavel la 17 decembrie 2025, ca fiind depus în termenul prevăzut de Lege. La fel, se reține că, recursul depus conține motivarea temeiurilor de fapt și de drept pe care recurentul își întemeiază pretențiile.

Totodată, se atestă că, recurentul a prezentat dovada achitării taxei de timbru în sumă de 200 lei, în conformitate cu prevederile art. 2 al Legii taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023.

În condițiile descrise mai sus, în temeiul reglementărilor art. 233, 236, 241 din Codul administrativ, Completul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Sud concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a recursului declarat de Grosu Pavel, motiv din care, recursul urmează a fi judecat în fond.

Aprecierea instanței de recurs.

Studiind recursul declarat și materialele cauzei, Completul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Sud consideră că recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menţinerea Încheierii instanţei de fond, reieşind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, *examinând recursul împotriva încheierii judecătoreşti, instanţa adoptă una dintre următoarele decizii: respinge recursul.*

Alineatul (3) al aceluiași articol prescrie că, *decizia prin care se soluţionează recursul împotriva încheierii judecătoreşti se motivează în scris.*

Astfel, actele cauzei atestă că, la 20 iunie 2025, Grosu Pavel s-a adresat Curții de Apel Centru cu cererea nr. 5153 prin care a solicitat stabilirea completului de judecată care a participat în ședințele de judecată din 16 iunie 2022, 23 iunie 2022 și 30 iunie 2022, la care, conform scrisorii nr. 4-35/5-1206, notificat în termenul și modul prevăzut de lege la 26 iunie 2025, solicitantul a fost informat cu privire la completul care a participat la examinarea cauzei în ordine de apel, inclusiv a fost informat despre participarea aceluiași complet la ședințele din 16 iunie 2022, 23 iunie 2022 și 30 iunie 2022. (f.d.1-25 din dosarul administrativ).

Ulterior, la 27 iunie 2025, reclamantul Grosu Pavel s-a adresat Curții de Apel Centru cu cererea nr. 5371, prin care repetat a solicitat stabilirea completului de judecată care a participat în ședințele de judecată din 16 iunie 2022, 23 iunie 2022 și 30 iunie 2022 și emiterea unui proces verbal de corectare a erorilor al ședințelor de judecată cu privire la completul de judecată. (f.d. 26 29 din dosarul administrativ).

Prin răspunsul cu nr. 4-35/5-1246, din 01 iulie 2025, reclamantul Grosu Pavel a fost informat, că potrivit actelor salvate în PIGD, la ședințele de judecată din 16 iunie 2022, 23 iunie 2022 și 30 iunie 2022 a participat completul de judecată format din judecătorii: Ala Malîi, Vitalie Cotorobai și Virgiliu Buhnaci. (f.d. 31 din dosarul administrativ).

La 11 iulie 2025, Grosu Pavel s-a adresat cu cerere repetată, înregistrată cu nr. 5794, iar prin scrisoarea nr. 4-35/10-1432 din 25 iulie 2025 a fost informat despre consecințele prevăzute de art. 80 alin. (3) Cod administrativ. (f.d. 40-57 din dosarul administrativ).

La 29 iulie 2025 Grosu Pavel a depus cererea prealabilă, înregistrată cu nr. 6307, solicitînd emiterea unui răspuns prin care să fie anulate răspunsurile din data de 26.06.25, 01.07.25 și 25.07.25, emiterea unui nou document cu oferirea informației solicitate. (f.d. 58-64 din dosarul administrativ)

În răspunsul la cererea formulată, prin scrisoarea nr. 4-35/1-1529 din 13 august 2025, Curtea de Apel Centru a informat petentul despre respingerea cererii prealabile, invocând că prin

scrisorile furnizate, Curtea și-a expus poziția la cerințele înserate în cererea prealabilă. (f.d. 65 din dosarul administrativ).

În dezacord cu actul emis, Grosu Pavel s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată.

Prima instanță, prin Încheierea din 26 noiembrie 2025, a declarat inadmisibilă acțiunea de contencios administrativ înaintată de Grosu Pavel către Curtea de Apel Centru în partea pretențiilor privind obligarea de a întocmi un proces verbal de corectare a erorilor la întocmirea proceselor verbale la ședinței de judecată din 23 iunie 2022 și 30 iunie 2022 la examinarea cauzei civile nr. 2a-123 8/22 precum și obligarea includerii în procesele verbale al ședințelor de judecată întrebările adresate unuia din participanți de către judecătorul Liuba Pruteanu, iar ca temei s-a invocat faptul că în cererea de chemare în judecată nu a fost indicat concret care drept subiectiv prevăzut de lege i-ar fi fost încălcat reclamantului prin activitatea administrativă a Curții de Apel Centru, în ce act normativ este prevăzut acest drept și nici care ar fi fost, efectiv, activitatea administrativă desfășurată de pârât în raport cu reclamantul.

În condițiile cauzei, Completul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Sud apreciază ca fiind întemeiată Încheierea instanței de fond din 26 noiembrie 2025, din considerentele ce succed.

Conform art. 5 Cod administrativ, *activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.*

În context, potrivit art. 10 Cod administrativ, *actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz. individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public. Decizia autorității publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual.*

În baza art. 11 Cod administrativ, actele administrative individuale pot fi: *a) acte defavorabile - actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat, b) acte favorabile - actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sânt destinatarii acestuia. Un act administrativ de acordare periodică a prestațiilor materiale sau băneşti este un act administrativ individual prin care o astfel de prestație se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.*

Potrivit art. 39 alin. (2) Cod administrativ, *orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente*, iar reieșind din art. 189 alin. (1) al aceluiași Cod, *o acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată de orice persoană care consideră că dreptul său a fost încălcat prin activitatea administrativă a unei autorități publice.*

Conform art. 207 alin. (1) și alin. (2) lit. e) Cod administrativ, *instanța verifică din oficiu dacă sânt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs. Acțiunea în contencios administrativ se declară*

inadmisibilă în special când reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Din prevederile art. 20 Cod administrativ, *rezultă că dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.*

Reieșind prevederile art. 17 Cod administrativ, *drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.*

Totodată, din prevederile art. 206 Cod administrativ, *rezultă că o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ). Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în 4 constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.*

Cu referire la cazul dedus judecății, Completul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Sud constată că prin acțiunea în contencios administrativ, Grosu Pavel și-a exprimat dezacordul față de soluția asupra cererilor sale de către Curtea de Apel Centru și anume fiindu-i refuzat în corectarea proceselor verbale ale ședințelor de judecată din 23 iunie 2022, 30 iunie 2022 de examinare a cauzei civile nr. 2a/1238/22.

Așadar, în corespundere cu art. 2 alin. (2) Cod administrativ, *anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.*

În sensul Legii 514/1995 privind organizarea judecătorească, *administrarea judecătorească include activitatea instanței judecătorești în domeniul înfăptuirii justiției și activitatea organizatorică și cea administrativă a instanței judecătorești.*

Domeniul administrării instanțelor judecătorești este reglementat de Constituția Republicii Moldova.

Conform art. 114 din Constituție, *justiția se înfăptuiește în numele legii numai de către instanțele judecătorești. Din punct de vedere al administrării judecătorești, instanțele de judecată interacționează cu alte instituții publice, fiecare cu propriul set unic de atribuții, responsabilități și așteptări.*

Instanța constată că activitatea Curții de Apel Centru se desfășoară pe două dimensiuni distincte:

Activitatea administrativă, care vizează organizarea internă, gestionarea bugetului, aplicarea actelor normative și a politicilor interne, precum și implementarea metodelor și tehnicilor de management necesare pentru funcționarea instituției. Această activitate poate face obiectul controlului instanțelor de contencios administrativ.

Activitatea judiciară, care constă în exercitarea atribuțiilor de justiție prin soluționarea cauzelor și emiterea actelor procesuale — inclusiv procesele-verbale, încheieri, hotărâri și decizii. Această activitate nu poate fi supusă controlului instanțelor de contencios administrativ,

fiind protejată de principiul independenței judiciare, iar eventualele neconformități pot fi contestate exclusiv prin căile ordinare sau extraordinare de atac prevăzute de lege.

Completul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Sud notează că instanța de fond just a concluzionat că solicitările reclamantului privind corectarea proceselor-verbale din 23 și 30 iunie 2022 în cadrul cauzei civile nr. *****, vizează în esență activitatea judiciară, neputând fi considerate acte administrative susceptibile de a fi verificate în cadrul contenciosului administrativ.

Potrivit prevederilor art. 273 din Codul de procedură civilă, *pentru fiecare şedinţă de judecată, inclusiv pentru şedința de pregătire pentru dezbateri judiciare, precum şi pentru fiecare act procedural îndeplinit în afara şedinţei cu participarea părţilor, se întocmeşte proces-verbal.*

În conformitate cu prevederile art. 275 din Codul de procedură civilă, *procesul-verbal se întocmeşte de grefier prin utilizarea echipamentelor de înregistrare audio digitală şi/sau prin sistemul informațional specializat şi se păstrează în modul stabilit de Consiliul Superior al Magistraturii. Procesul-verbal se semnează de preşedintele şedinţei şi de grefier.*

În accepțiunea art. 10 din Codul administrativ, *actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.*

Din acest punct de vedere, Completul de judecată apreciază ca fiind corecte și întemeiate concluziile instanței de fond, că procesul-verbal al ședinței de judecată constituie un act procesual, întocmit de instanță în cadrul unui litigiu, nefiind un act administrativ în sensul art. 10 din Codul administrativ. Actul de procedură reprezintă orice operațiune juridică, manifestare de voință sau înscris realizat de instanță, participanții la proces, destinat producerii unor efecte juridice determinate în cadrul procesului.

De altfel, dreptul invocat de către reclamant care pretinde că ar fi fost încălcat de către Curtea de Apel Centru, nu rezultă din activitatea administrativă a ultimei. Or, activitatea judiciare a instanței judecătorești nu se supune controlului judecătoresc prin intermediul instanței de contencios administrativ, dezacordul său cu privire la actele judecătorești sau acțiunile judecătorilor urmând a fi atacate prin exercitarea căilor ordinare sau extraordinare de atac prevăzute de lege. Astfel, că dreptul pretins că ar fi fost încălcat nu derivă din activitatea administrativă a Curții de Apel Centru iar, sub aspectul pretinsului drept încălcat de procedura judiciară, recurentul dispune de drepturi procesuale prevăzute de lege.

Or, activitatea Curții de Apel Centru constă în înfăptuirea justiției ca instanță de control judiciar (apel și recurs) și în gestionarea administrativă a cauzelor din întreaga sa circumscripție, desfășurând activitatea la nivel juridic, operațional și administrativ.

Prin urmare, pretinsul drept încălcat în procedura judiciară nu derivă din activitatea administrativă al Curții de Apel Centru, recurentul având la dispoziție instrumentele procesuale prevăzute de lege. Mai mult, verificarea legalității proceselor verbale ale ședințelor de judecată și eventuala admitere a cererii de obligare la corectarea acestora ar presupune obligarea conducătorului autorității responsabile de activitatea administrativă a instanței să intervină în procedura judiciară și să impună completului de judecată emiterea unui act procesual solicitat de recurent, ceea ce ar reprezenta o imixiune gravă în înfăptuirea justiției.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, o instanță este definită, în sens material, prin rolul său jurisdicțional: aceea de a soluționa, în temeiul normelor de drept, cu

jurisdicție deplină și prin intermediul unei proceduri organizate, orice problemă care intră în competența sa (a se vedea, mutatis mutandis, pct. 36; Cipru împotriva Turciei (MC), pct. 233).

Competența de a decide este inerentă noțiunii de „instanță". Procedura desfășurată în fața unei „instanțe" trebuie să permită realizarea unei „soluționări juridice a litigiului", în sensul art. 6 §1 din Convenție (Benthem împotriva Țărilor de Jos, pct. 40). Atât independența, cât și imparțialitatea constituie elemente esențiale ale acestei noțiuni. Totodată, Curtea a statuat că exercitarea cumulativă de atribuții (administrative, reglementare, contencioase, consultative sau disciplinare) nu privează, prin ea însăși, o instituție de calitatea de „instanță" (H. împotriva Belgiei, pct. 50).

În jurisprudența sa, CEDO a reținut, de asemenea, că noțiunea de „instanță" implică în mod necesar capacitatea acesteia de a adopta o decizie obligatorie, care să nu poată fi modificată de o autoritate nejudiciară în detrimentul unei părți (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, pct. 45). Unul dintre principiile fundamentale ce decurg din preeminența dreptului este securitatea raporturilor juridice, care presupune că o hotărâre definitivă nu poate fi repusă în discuție (Brumărescu împotriva României (MC), pct. 61).

În plus, doar un organ care dispune de o jurisdicție deplină poate fi considerat „instanță" în sensul art. 6 §1 (Beaumartin împotriva Franței, pct. 38). Prin urmare, această dispoziție convențională impune existența unui control judiciar efectiv exercitat de instanțele naționale (Obermeier împotriva Austriei, pct. 70). Exercitarea jurisdicției depline presupune ca instanța să nu renunțe la niciuna dintre funcțiile sale esențiale de soluționare a cauzelor (Chevrol împotriva Franței, pct. 63).

De altfel, potrivit art. 224 Cod administrativ, *Examinînd acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: a) în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o eventuală decizie de soluţionare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale.*

La caz, competența instanței de judecată este reglementată de prevederile legii, ne fiind în drept să depășească cadrul normativ, iar recurentul dispunând de pârghii legale pentru a contesta actele procedurale judecătorești. Or, președintele instanței, potrivit atribuțiilor conferite de art. 16 și 16[1] din Legea nr. 514/1995 privind organizarea judecătorească, nu poate interveni în actul de înfăptuire a justiției.

Prin urmare, pentru promovarea unei acțiuni în contencios administrativ nu este suficientă existența unui dezacord față de soluția adoptată de autoritatea publică, ci este necesară demonstrarea unei vătămări concrete a unui drept sau libertăți recunoscute de lege, or, în conformitate cu art. 17 coroborat cu art. 189 alin. (1) Cod administrativ, poate sesiza instanța persoana care revendică încălcarea unui drept propriu prin activitatea administrativă.

Completul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Sud ține să reitereze că întocmirea proceselor-verbale ține exclusiv de competența judiciară a Curții de Apel Centru și nu de competența sa administrativă. În consecință, nu poate fi reținut că, sub acest aspect, Curtea de Apel Centru ar fi desfășurat o activitate administrativă în raport cu recurentul, în sensul art. 5–7 din Codul administrativ.

În esență, recurentul urmărește obligarea autorității publice să adopte un anumit act administrativ și respectiv obligarea întocmirii unui proces verbal de corectare a greșelilor la întocmirea proceselor verbale din 23 iunie 2022, 30 iunie 2022, ceea ce excedează limitelor controlului judecătoresc în materia contenciosului administrativ, deoarece instanța nu poate interveni în activitatea judiciară al instanței judecătorești.

Prin urmare, prima instanță corect a constatat că recurentul dispune de mijloacele procesuale prevăzute de lege pentru a-l valorifica, inclusiv prin căile ordinare sau extraordinare de atac.

Totodată, Completul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Sud reține că nici în instanța de recurs, recurentul nu a demonstrat existența unui drept vătămat în sensul art. 17 Cod administrativ, susceptibil de protecție prin intermediul acțiunii în contencios administrativ, iar în lipsa competenței materiale de a supune controlului legalitatea și temeinicia actelor emise în cadrul procedurilor procesual-penale, instanța nu poate proceda la examinarea fondului susținerilor formulate și nici la evaluarea conținutului actelor contestate.

În concluzie, Completul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Sud constată că instanța de fond a identificat și aplicat corect normele de drept material și procesual incidente cauzei, a stabilit în mod just lipsa competenței instanței de contencios administrativ de a examina pretențiile formulate și a dispus în mod legal declararea acțiunii ca inadmisibilă în aceasta parte.

De rând cu aceste aspecte, instanța consideră că argumentele invocate în cererea de recurs nu sunt de natură să răstoarne concluziile primei instanțe, acestea reprezentând, în esență, o reiterare a poziției reclamantului privind fondul raportului juridic litigios, fără a demonstra existența vreunui viciu de legalitate al încheierii atacate.

Alegațiile recurentului, privind aplicabilitatea eronată a prevederilor art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ, așa cum dânsul a solicitat corectarea unor falsuri administrative, nu este întemeiată, or după cum a fost menționat supra activitatea administrativă a instanțelor judecătorești nu se supune controlului judecătoresc prin intermediul instanței de contencios administrativ, recurentul fiind în drept de a contesta actele judecătorești sau acțiunile judecătorilor prin intermediul căilor de atac prevăzute în modul legal de procedura civilă.

Mai mult, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (Decizia nr. 12/2020, §21), principiul liberului acces la justiție nu este unul absolut, iar statul are marja de apreciere de a reglementa condițiile de admisibilitate a acțiunilor, inclusiv prin stabilirea unor limitări legate de competența materială a instanțelor. Această abordare este conformă și practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, care a subliniat că „dreptul la o instanță” poate fi supus unor restricții rezonabile (Stone Court Shipping Company S. A. vs Spania, §34).

Prin urmare, argumentele recurentului întemeiate pe pretinse vicii de legalitate ale încheierii judecătorești în sensul declarării acțiunii ca inadmisibilă, sunt irelevante și au un caracter declarativ.

În completare, instanța de recurs conturează că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6§1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (Rebait și alții contra Franței din 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

Din considerentele supra-enunțate și având în vedere că recurentul nu a prezentat probe concludente care să contureze aspectul neîntemeiat și ilegal al actului judecătoresc contestat, Completul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Sud conchide netemeinicia cererii de recurs.

În altă ordine de idei, Completul accentuează că potrivit jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel

recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991).

Cu toate acestea, în argumentarea pretențiilor înaintate recurent nu a invocat nici un temei de fapt sau de drept.

În aceste condiții, Completul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Sud apreciază ca întemeiată evaluarea efectuată de prima instanță, cum că acțiunea de contencios administrativ înaintată de Grosu Pavel este inadmisibilă având ca fundament prevederile art. 207 alin. (1), (2) lit. e) Cod administrativ.

Reieșind din cele expuse mai sus și ținând cont de faptul că soluția adoptată de instanța de fond este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de Grosu Pavel, au fost calificate de Completul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Sud ca fiind lipsite de suport probatoriu, instanța de recurs concluzionează că recursul declarat este neîntemeiat, motiv pentru care acesta urmează a fi respins, menținându-se integral Încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 26 noiembrie 2025.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b), alin. (3) din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Curţii de Apel Sud,

D E C I D E :

Se respinge recursul declarat de Grosu Pavel.

Se menține Încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 26 noiembrie 2025 prin care a fost declarată inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ înaintată de reclamantul Grosu Pavel către Curtea de Apel Centru privind anularea răspunsurilor și obligarea emiterii actului.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului, judecător **Evgheni BANCOV**

Judecătorii **Andrei SCRIPCENCO**

Inga GORLENCO